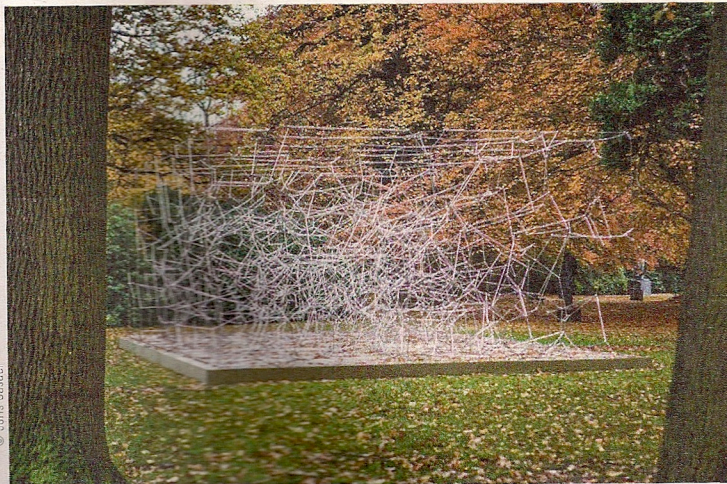

ANTONY GORMLEY

De zon balsemt de ziel. Dat moet je ook aan-gevoeld hebben, begin maart. Ons overkwam de gedachte op de fiets. Plots openbaart zich de weidsheid van het leven in je volgepompte

wielen die zachtjes over de kasseien dokke-ren. In het geluid van een oude Peugeot die gemoedelijk optrekt, of in het getijl van vogels op het bosweggetje van je jeugd. En

© Joris Casier

'Antony Gormley komt dicht in de buurt van een Schepper.'

dat allemaal terwijl elke pedaaltrap het Middelheimpark dichterbij brengt. Je voelt je licht, als een zestienjarige op weg naar het jeugdhuis.

Kun je van kunst verwachten dat ze zulke hoge verwachtingen inlost? Het lukt Antony Gormley in eerste instantie niet. Een figuur, opgebouwd uit kubussen, ligt op de buik, vlak naast paviljoen Het Huis. Er is iets mis, maar wat? Het felle licht misschien? Binnen in het paviljoen heb je gelijkaardige beelden. Eentje ligt in een hoekje tegen de muur, een ander doet lichaams oefeningen. Mediterende, in

het beeld heen. Deze wolk gedijt misschien beter tegen een witte museummuur. Buiten, op het dak van het paviljoen, staat *Cumulate III* dan weer te blinken in de fel-blauwe lucht. Een vliegtuig trekt een condensatiestreek doorheen het beeld. 'Wat is hier buitenkant, en wat is binnenkant? De twee lopen door elkaar heen', mijmeren we. We genieten van onze gedachtenstroom. Van het beeld op zich, ook. Ondertussen is de streep verdwenen. En Gormley doet nog straffere dingen met de lucht. Met *Firmament III*, een werk dat permanent in het Middelheimpark

'Gormley doet straffe dingen met de lucht'

zichzelf gesloten figuren. En hun buitenkant? Die ziet er in de schaduw al heel wat beter uit. Nog in Het Huis hangt *Freeze III* aan een draad zachtjes te wiebelen. Het is een verzameling van aan elkaar gelaste draadjes metaal. Het lijkt wel een verstilde nevel op klaarlichte dag. We weten niet wat de vorm voorstelt. 'Een lichaam in vrije val', lezen we in de brochure. Er een lichaam in zien, is moeilijk in de setting van Het Huis. De achtergrond van door panelen onderbroken groene wanden is té aanwezig en zuigt je blik door

blijft staan, bootst hij een sterrenhemel na. Het lijkt wel het Atomium, met meer bollen en meer verbindingen. Een heldere nacht op klaarlichte dag. Dichter bij een Schepper hebben we een kunstenaar nog niet zien komen. Antony Gormley: was jij het die vandaag de zon deed schijnen? (Ive Van Orshoven)

T.e.m. 5/5. Dagelijks.

Middelheimmuseum, Middelheimlaan 61, 2020 Antwerpen.

Info: www.middelheimmuseum.be.